

HILLARY YABLON

SYLVIAN
TOINEN
NÄYTÖS

Suomentanut Anna-Mari Raaska

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

VIKING

An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Englanninkielinen laitos *Sylvia's Second Act*

Copyright © 2024 by Hillary R. Georganis

Penguin Random House supports copyright.

A Pamela Dorman Book/Viking

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielisen laitoksen copyright © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-44442-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

*Tämä kirja on omistettu äidilleni Lorna Yablonille.
Se on omistettu myös isälleni Alfred Yablonille,
joka olisi vaatinut, että äiti mainitaan ensin.*

Luku 1

Myönnän sen. Minulla on fantasioita. Tietysti on. Kenelläpä ei?

Jos minun pitäisi tehdä lista omista fantasioistani, mieleeni tulevat seuraavat:

Se, että olisin juoksija. Täytin viime kuussa kuusikymmentäkolme – se voisi olla keholleni melkoinen järkytys. Mutta helkkari soikoon, miten ihanaa olisi herätä aamulla ja vetää päälleen sellaiset söötit juoksushortsit, joita tytöt nykyään käyttävät. Olin itse asiassa kuvitellut, että ryhtyisin harrastamaan juoksua, kun tyttäreni Isabel liittyi lukion maastajuoksujoukkueeseen. Kuvittelin, että kävisimme äiti-tytärchenkeillä, mutta jotenkin oli sitten aina vain liian kiire. Izzyllä oli miljoona muutakin harrastusta. Istuin jatkuvasti autossa kускаamassa häntä paikasta toiseen kuten kaikki muutkin kotirouvat Connecticutissa.

Sitten minulla oli tapana fantasioida siitä, miten häipyisin Connecticutista. Edes yhdeksi yöksi. Matkustaisin junalla Manhattanille ja kokeilisin yhtä niistä uusista ”in-paikoista”, joista ihmiset aina puhuivat. Siemailisin lasin viiniä baarissa ja sitten...

Totta puhuen fantasioin siitä lähes päivittäin Izzyn lähdettyä opiskelemaan. Nyt fantasioin palaamisesta Connecticutiin ja tämän hirveän floridalaisen eläkeläisyhteisön jättämisestä, johon mieheni Louis vaati meidän muuttavan. Boca Beach Gables, lyhyesti BBG. Älkää ymmärtäkö väärin. Paikkahan on hyvin

mukava. Hyvin sievä, hyvin yläluokkainen, hyvin vaaleanpunainen. Mutta vihaan aurinkoa. Vihaan tätä kosteutta. Vihaan sitä, kuinka pitkiltä ja tyhjiltä päiväni tuntuvat. En ole koskaan tuntenut olevani näin yksin.

Fantasioin siitä, millaista olisi ollut, jos en olisi mennyt heti lukion jälkeen naimisiin, vaan minulla olisi ollut ura ulkomailla, jossain elämää sykkivässä paikassa. Vaikkapa Lontoossa.

Fantasioin siitä, että otan mailan ja mäjäytän sen Belinda Tellerin botoxoidulle naamalle. Saattaa johtua siitä, että Belinda istuu juuri aviomiehensä päällä alasti. Kasvot minuun päin. Koska olen *Sinkkuelämää*-sarjan innokas fani (olen nähnyt sen alusta loppuun kuusi kertaa), tiedän, että asento, jossa Belinda istuu, on nimeltään lehmityttö takaperin.

Hetken fantasioin, että olen lehmityttö takaperin -asennossa spinning-ohjaajamme Marcuksen kanssa. Se onkin kauneinta, mitä BBG:stä voin sanoa – täällä on erinomaista henkilökuntaa. Marcus on mahtava. Teeskentelen aina, etten osaa säätää pyörän satulaa, jotta hän auttaisi minua. Saatan melkein tuntea hänen kätensä alaselässäni juuri nyt...

Hitto. Taisin unohtua tähän fantasiaan enkä huomannut, että Louis ja Belinda yrittävät puhua minulle.

"...Sylvia!" Louis huutaa. "Herranjumala, Sylvia! Sano edes jotain."

Mutta olen jähmettynyt. En pysty liikuttamaan suutani. Joten käännän sen sijaan päätäni vasemmalle ja näen oman peilikuvani kampauspöydän yllä. Jos totta puhutaan, näytän mielestäni aika hyvältä. Niin paljon kuin Floridan aurinkoa inhoankin, se on antanut vaalealle iholleni hieman väriä. Ja olen juuri käynyt kampaajalla. Hän suostutteli minut kokeilemaan vähän rennompaa tyyliä ja teki raitoja olkapäille ulottuviin hiuksiini. Olen pukeutunut pellavahousuihin ja puuvillapaitaan – yhdistelmä, josta

on tullut minulle täällä melkein vakioasu. Yritän vakuuttaa itseleni, että asu on klassinen ja käytännöllinen, mutta sisimmässäni tunnen itseni tylsäksi ja homssuiseksi. Rakastan vaatteita. Mutta shoppaileminen Etelä-Floridassa saa minut tuntemaan itseni vanhaksi. Kuin olisin taas vähän lähempänä valkoisia pehmokenkiä ja collegehousuja.

Haron hiuksiani ja rypistän otsaani. Missä olinkaan? Aivan. Seison merinäköalalla varustetun osakehuoneistoni makuuhuoneessa tuijottamassa Belinda Tellerin alastonta vartaloa. Nyt hän istuu sängyllä mieheni vieressä, ei enää hänen päällään. Louis on kietonut lakanat ympärilleen. Tyypillistä. Hän on aina ollut itsekäs.

”Voi taivas, Sylvia. Tämä ei ole sitä miltä se näyttää”, Belinda sanoo ja värisee hieman.

”Onpa helpotus”, sanon. ”Minä nimittäin luulin, että harrasit seksiä mieheni kanssa. Mutta ehkä te pelaattekin bridgeä. Vain ilman vaatteita. Ja kortteja.”

Belinda räpäyttää silmiään. En voi olla tuijottamatta hänen valtavia tissejään. Ne ovat melko pystyt, ja kuten hän viime kuussa Leidien Viini-illassa kertoi, niissä näkyy Etelä-Floridan parhaan plastiikkakirurgin kädenjälki.

”Kuinka kauan oikein aiot istua siinä alasti?” kysyn.

”Minä vain... Olen niin pahoillani, Sylvia. Mutta voisitko...?” Belindan ääni vaimenee. Seuraan hänen katsettaan, hän tuijottaa jalkoihini. Seison hänen rintaliiviensä päällä. Kumarrun kuin käs-kystä ja poimin ne lattialta. Ne muistuttavat kahta pienehköä telttaa. Heitän ne hänelle.

”Kiitos”, Belinda sanoo ja alkaa pukea rintaliivejään. Ne ovat – kuinkas muuten – läpinäkyvät, ja jotenkin hänen nänninsä näyttävät mustan pitsin läpi entistäkin isommilta.

”Sinulla on brasilialainen vahaus?” En pysty lainkaan kontrolloimaan, mitä suustani tulee. Stressaavissa tilanteissa se menee

tavallistakin pahemmaksi. Sitä paitsi nyt Belinda on noussut seisomaan, ja minulla on suora näkymä hänen etupihalleen.

”Siis tuli vain mieleen, koska siinä yhdessä *Sinkkuelämän* jaksossahan Carrie ei oikein tiedä, mitä mieltä on miehistä, jotka haluavat täysin paljaan pillun.”

Louis näyttää äärimmäisen pöyristyneeltä. ”Sylvia!”

”Mitä? Enkö saa sanoa pillu? Vaikka sinä harrastat seksiä naisen kanssa, jota tiedät minun vihaavan.”

”Mitä? Vihaatko sinä minua?” Belinda näyttää yllättyneeltä. ”Luulin että olimme ystäviä.”

Haluan lyödä häntä, mutta tyydyn vain mulkaisemaan. ”Ulos.”

”Aivan! Anteeksi! Minä vain, ööh... En tiedä, missä vaatteeni ovat.”

Tietenkään hän ei tiedä. Polvistun refleksinomaisesti ja alan etsiä hänen vaatteitaan sängyn alta.

Louis kyyristyy viereeni. ”Sylvia”, hän nieleskelee. ”Olen niin pahoillani. Ei sinun tarvitse.”

”Autu minua nyt vain löytämään ne hemmetin vaatteet.” Ääneni kuulostaa tukahtuneelta, koska olen vatsallani ja yritän ahtautua syvemmälle sängyn alle. Louis huokaisee ja nousee seisomaan. Lattianrajasta näen hänen ja Belindan jalkojen tassuttelevan ympäri huonetta. ”Louis”, Belinda kuiskaa. En kuule mitään muuta hän sanoo, mutta seuraavaksi näen Louisin jalkojen kävelevän ulos huoneesta. Sängyn alla on pimeää. Matto on metallinharmaa – väri, jota tuskin itse olisin valinnut – enkä näe juuri mitään. Ojennan käsivarsiani ja liikuttelen niitä lattiaa vasten kuin harjoittelisin uintia. Lopulta käteni osuvat johonkin pitsiseen ja säädöttömän pieneen. ”Taisin löytää alushoususi”, sanon ja peruutan pois sängyn alta. Kurkistan olkapääni yli ennen kuin nousen seisomaan. Ei ketään näkyvissä. Käännän salaa Belindan stringit nurin nähdäkseni kokolapun. XXS.

Saakelin ämmä.

Kömmin seisomaan ja ojennan Belindalle hänen pikkuhousunsa. ”Siinä. Ja nyt häivy.” Belinda kiskoo housut jalkaansa ja nyökkää. ”Tarvitsen vielä mekkoni. Tai jos haluat, että häivyn heti, niin ehkä voin lainata jotain sinulta?”

”Me molemmat tiedämme, etteivät minun vaatteeni sovi sinulle.”

”Älä nyt hupsuttele. Mehän olemme melkein samankokoisia.”

”Minä olen viisitoista senttiä pidempi ja melkein viisitoista kiloa painavampi.” Puhun ilmeettömällä äänellä. Belinda hui-taisee torjuvasti kuin olisimme kaksi ystävätärtä lounastreffeillä kehumassa toisiamme. ”Sinullahan on upea vartalo. Olisi ihanaa olla noin pitkä ja atleettinen.”

Hän valehtelee. Hänestä on ihanaa olla pikkuinen ja naisellinen. Olen niin kateellinen hänen litteästä vatsastaan, että voin pahoin. Se tästä nyt vielä puuttuisi, että joutuisin todistamaan, miten vaatteeni lepättelevät hänen yllään. Ja mieluummin kuolen kuin näen hänen kävelevän ulos ovesta yhdessä Louisin suurista T-paidoista ikään kuin tämä olisi jokin helvetin opiskelija-asuntola.

Nielaisen. ”Etsitään nyt vain se sinun mekkosi. Missä se voisi olla?”

”Kattotuulettimessa.” Louis sanoo palatessaan olohuoneesta. Hän on edelleen pukeutunut pelkkiin boksereihin ja näyttää hengästyneeltä. ”Yritin saada sen alas kärpäslätkällä. Mutta mekko on ihan solmussa.”

Räpäytän silmiäni. ”Anteeksi. Sanoitko kattotuulettimessa?”

Louis nyökkää, ja räpäytän silmiäni uudelleen. Miten on mahdollista, etten huomannut sitä matkalla makuuhuoneeseen? Ja ennen kaikkea – kuinka intohimoinen rakastelusessio se oikein oli? Louisilla on selkävaivoja. Milloin hänestä kuoriutui tuollainen seksuaaliakrobaatti? Ilmeisesti tuijotan heitä edelleen, koska

Louis rykäisee ja sanoo lopulta: ”Meidän pitää ehkä soittaa huolto-firmaan ja pyytää, että joku tulisi ottamaan sen alas.”

Nöyrytyksen aalto lyö ylitseni. ”Louis. Kestän aika paljon. Mutta sytytän itseni mieluummin tuleen kuin annan kiinteistö-huollon Derekin tulla tänne onkimaan Belindan mekkoa katto-tuulettimestamme. Hemmetti, hae minulle henkari.”

Belindan silmät laajenevat. Mutta Louisin ilme ei värähdäkään. Hän on nähnyt minut tässä mielentilassa vain kerran aiemmin, silloin kun olin synnyttämässä, joten hän tottelee nopeasti, hakee vaatekaapista henkarin ja ojentaa sen minulle.

Kokoan viimeisetkin arvokkuuden rippeeni, suoristan ryhtini ja kävelen olohuoneeseen.

Ja toden totta, sohvan yllä roikkuu Belindan rantamekko kie-toutuneena sen ainoan esineen ympärille, jonka ostin tähän val-miiksi kalustettuun huoneistoomme itse: Helvetin Iso Tuuletin. Se on ihan oikeasti sen niminen. Kyseiset tuulettimet ovat hyvin tyylikkäitä. Jättikokoisia ja valmistettu käsin kaiverretusta puusta. Se luo asuntoomme hieman Bali-filistä. Paitsi juuri tällä hetkellä enemmänkin bordellifilistä.

Belinda ja Louis – molemmat edelleen typerissä alusvaatteis-saan – tuijottavat, kun nousen varovasti seisomaan sohvan käsi-nojalle ulottuakseni mekkoon.

”Varo, kulta”, Louis sanoo.

”Älä kullittele minua. Älä helvetti soikoon enää ikinä kullittele minua”, sihisen yhteen purtujen hampaiden lomasta samalla kun yritän kääntää henkarin sellaiseen kulmaan, että saisin kiskottua mekon alas.

Ohi.

Vedän henkeä, otan tukevan asennon ja sinkautan henka-rin taas eteenpäin. Saan otteen mekosta ja irrotan sen hitaasti tuulettimenlavoista.

Louis on vaikuttunut. ”Sait sen! Vau!”

Minäkin olen hetken tyytyväinen itseeni, kunnes –

Putoan lattialle. Belinda ja Louis ryntäävät apuun. ”Olen kunnossa”, sanon hieroen jalkaani. ”Mitään ei murtunut.”

”Haen jäitä”, Belinda sanoo ja sieppaa nopeasti mekkonsa lattialta. Suljen silmäni hetkeksi ja kuulen *klik-klak, klik-klak, klik-klak...*

Avaan silmäni. Tuijotan Belindaa, joka kipittää asuntoni poikki korkeakorkoisissa sandaaleissa. Painan pääni sohvaa vasten ja alan nauraa.

”Mikä tässä oikein naurattaa?” Louis kysyy.

Osoitan Belindaa, joka käärii jääpaloja pyyhkeen sisään ja suuntaa sitten takaisin meitä kohti.

”Katso nyt häntä”, hihitän. ”Hän on ihan kuin pornovideoiden ikääntyvä äitipuoli.”

Louis katsoo Belindaa, joka tepsuttelee luoksemme korkokengissä, rintaliiveissä ja pikkuhousuissa. En voi lakata nauramasta. Belinda vilkaisee Louisia. ”Kolauttikko hän päänsä?”

Se saa minut nauramaan entistä kovempaa. Belinda näyttää todella huolestuneelta polvistuessaan eteeni ja ojentaessaan jäät minulle. Hänen massiivinen rintamuksensa painautuu minua vasten. Voi taivas noita tissejä. En pääse niitä pakoon.

Niinpä luovutan. Tartun niihin. ”Hei!” Yllättyneenä hän vetäytyy taaksepäin, mutta en laske irti, vaan puristelen rintoja kuin olisin hedelmäostoksilla. ”Vau”, mutisen. ”Tuntuvat paljon aidommilta kuin luulin.”

Belinda loikkaa hämmentyneenä seisomaan ja kiskoo mekon ylleen niin nopeasti kuin pystyy. Sitten hän nappaa käsilaukkunsa ja juoksee ulos asunnosta. Kun ovi pamahtaa, katson Louisia. Ääneni on neutraali. ”Jos olisin tiennyt, että hän on seksuaalisesti niin rajoittunut, olisin kähminyt häntä jo aiemmin.”

Louis vain tuijottaa minua. ”Oletko varmasti kunnossa?”

”Ei Louis, en ole kunnossa. Ahdistelin juuri seksuaalisesti aviomieheni rakastajatar.”

”Hän ei ole minun rakastajattareni, Sylvia. Tämä oli ainut kerta. Vannon sen. Anna, kun selitän –”

”Mitä jos vaikka puet ensin päällesi.” Louis katsoo boksereitaan ja menee kiireesti makuuhuoneeseen. Hieron hetken kipeää jalkaani.

Louis palaa housut jalassaan. Nojaan sohvaan ja katselen häntä, kun hän kiskoo kiireesti paitaa päälleen. Hän on komea mies. Melkein 190 senttiä pitkä. Päivittäinen golf ja tennis ovat pitäneet hänen kroppansa hyvässä kunnossa. Hänen hiuksensa harmaantuivat jo parikymmentä vuotta sitten, mutta niitä on edelleen paljon. Ymmärrän kyllä, miksi muut naiset haluavat harastaa seksiä hänen kanssaan.

Saatuahan lopultakin vaatteet päälleen hän katsoo minuun ja hengähtää syvään. ”Sylvia, olen pahoillani, niin kovin pahoillani.”

”Rakastatko häntä?”

”En tietenkään. Se oli ihan oikeasti vahinko.”

Miksi miehet sanovat niin typeriä asioita? Koko tilanne on niin säälittävä, että se on melkein hupaisa. Alan taas nauraa, mutta sitten tajuan, että ehkä juuri *minä* olen se säälittävä. Louis ja minä olemme rakastelleet viimeksi... Olen kadottanut ajan-tajuni. Olemmeko rakastelleet tänne muuton jälkeen ollenkaan? Kaivelen ja kaivelen muistiani, ja aina välillä erotan pätkiä Louisin puhetulvasta...

”... joten kun sain tietää, että olemme menettäneet kaiken...”

Ehkä sillä ensimmäisellä viikolla? Onhan meidän täytynyt. Miten on mahdollista, etten muista?

”... ja minusta tuntuu, että olen shokissa, Sylvia. Mutta älä pelkää. Kaikki kulumme täällä on jo maksettu etukäteen toukokuun loppuun saakka. Joten keksin kyllä jotain. Asianajajat sanoivat...”

”Mitä?” Katson Louisia ja minulle valkenee, että hän on juuri sanonut jotain tärkeää.

”Sanoin, että asianajajat uskovat pystyvänsä saamaan takaisin osan säästöistämme. Mutta siinä saattaa kestää.”

”Mitkä asianajajat? Mistä sinä oikein puhut?” Hieron otsaani.

”Sylvia, juurihan minä sanoin sinulle. Se sijoitusyhtiö, jonka viime vuonna palkkasin hoitamaan eläkevarojani, on tehnyt virheitä.”

”Mitä tarkoitat? Muistaakseni valitsimme osakesalkkuumme matalariskisiä osakkeita.”

”Niin valitsimmekin”, hän sanoo ja punastuu. ”Mutta sitten päätinkin ottaa riskin. En kertonut sinulle, koska tiesin, että olisit kuitenkin vain huolissasi. Mutta tuottolupaus oli ihan uskomaton. Ja heidän maineensa oli erinomainen, ja... Hitto. Mokasin sen.” Hän katsoo maahan.

”Louis”, aloitan hyvin hitaasti. ”Olemmeko menettäneet kaikki rahamme?”

Hän nyökkää synkän näköisenä. ”Sain juuri viime viikolla tietää. Olen yrittänyt selvittää, kuinka paha tämä tilanne oikeasti on, ja muistin, että Belinda oli ennen eläkkeelle jäämistä tärkeässä asemassa JP Morganilla. Joten juttelin hänen kanssaan kaikesta, ja hän esitteli minut asianajajalle, ja sitten olin varmaankin aika romuna, ja yksi asia vain johti toiseen...” Hän vaikenee.

”Annas kun kertaan. Olemme menettäneet kaiken. Belinda tarjosi sinulle olkapään, jota vasten itkeä ja asianajajan, jolle soittoa. Ja se johti – vahingossa – seksiin.”

Hän nyökkää. ”Älä pelkää. Pidän huolen, että selviämme.”

Katselen häntä kaikessa rauhassa. Tiedän, että minun pitäisi tuntea surua ja ehkä hieman pelkoakin. Mutta tunnen vain syvää, syvää helpotusta. Tiedän täsmälleen mitä aion tehdä.

”Louis, minä sanon. Minä jätän sinut.”

Luku 2

Lähdettyäni asunnolta suuntasin suoraan Evien luokse. Hän vilkaisi kerran kasvojani ja sanoi, että meidän pitäisi vetää pää täyteen. Evie on ainut oikea ystäväni BBG:ssä. Tutustuimme, kun olin asunut täällä viikon, ja löysimme heti yhteisen sävelen. Siitä on vain vuosi, mutta tuntuu kuin olisimme tunteneet toisemme aina. Meillä on sama syntymäpäivä. Hän täytti juuri seitsemänkymmentä. Ilmeisesti hän on täyttänyt seitsemänkymmentä jo muutaman kerran. Mutta teeskentelen, etten tiedä sitä. Eihän sillä ole mitään merkitystä. Vaikka hän kulkeekin kävelykepin kanssa – hänellä on nivelreuma – häntä ei todellakaan kannata aliarvioida. Kun hänen miehensä Henry oli vielä elossa, tämä kutsui Evietä kenraaliksi. Päätelen siitä, että heillä oli hyvä avioliitto.

”Miltä ne tuntuivat?” Evie kysyy ja ottaa pitkän hörpyn Cosmopolitanistaan. Olemme Moonlightissa, Bocan trendikkäimmässä baarissa. ”Olivatko ne kovat? Puolikovat? Puristitko niitä vai silitit vain niin kuin kissaa?”

Hän puhuu tietenkin Belindan tisseistä. Pohdin vastaustani ikään kuin hän olisi kysynyt minulta elämän tarkoitusta. ”Kyllä minä puristin niitä ihan kunnolla”, sanon lopulta. ”Ja sitten tavaltaan vain pidin niistä kiinni.”

Evie viskaa päänsä taaksepäin ja nauraa. Lähellä istuva pöytäseurue kääntyy katsomaan. Kello on viisi iltapäivällä ja *happy hour*

on täydessä vauhdissa. Olimme onnekkaita, kun saimme tämän loosin. Toisaalta olemme kyllä olleet täällä puoli kolmesta asti. Silloin paikka oli vielä enimmäkseen tyhjä, lukuun ottamatta kanta-peikkoja baarin puolella.

Siemaisen viimeiset pisarat drinkistäni – ehkä kolmannesta? – ja päästän pitkän huokauksen. Evie katsoo minua tarkasti ja vakavoi-tuu. Hän työntää sormet vaaleaan, lyhyeen tukkaansa. Ihmiset luu-levat häntä usein Jane Fondaksi, ja tiedän hänen olevan siitä hyvill-lään. Hänessä on tiettyä glamouria, jota on vaikea kuvailla. Jopa hänen kävelykeppinsä on pikemminkin tyylikäs kuin vanhusmainen.

”Sylvia, otan osaa. Mutta mitä sinä nyt aiot tehdä?”

Ennen kuin ehdin vastata, uusi tarjoilija lähestyy pöytäämme. Mies on nuori, vielä alle kolmekymmentä, ja komea samalla tavalla kuin kaikki parikymppiset ovat. Ainakin minun silmissäni. ”Ilta-päivää, arvon leidit. Tarjoilijanne Cassien vuoro päättyi juuri, ja tästä eteenpäin minulla on kunnia saada palvella teitä. Vielä yhdet?”

Evie nyökkää. ”Ehdottomasti. Juuri sen takiahan Uber kiidätti meidät tänne.”

”Tulitteko Uberilla? Mahtavaa!”

”Miksi se on mahtavaa? Koska kaksi vanhaa naista osaa käyt-tää älypuhelimia?” Evien silmät kapenevat.

”Ei”, tarjoilija änkyttää. ”Tarkoitan, että on hienoa, että olette mukana uusimmissa trendeissä ja...” Minun käy häntä sääliksi. Mutta Evie väläyttää hänelle hymyn. ”Kunhan vittuilen sinulle, kultaseni.”

Nyt tarjoilijan silmät pyöristyvät. Hän seisoo jähmettyneenä tietämättä mitä tehdä. Eviellä on sellainen vaikutus ihmisiin.

Evie taputtaa tarjoilijaa käsivarrelle. ”Mene nyt vain hakemaan ne juomat.” Poika nyökkää pöllämystyneenä ja lähtee.

Nauran, kiitollisena tästä huolettomasta hetkestä. ”Evie, mitä tekisinkään ilman sinua?”

”Enemmän minua kiinnostaa, mitä aiot tehdä nyt, kun tiedät, että aviomiehesi on petollinen kusipää, joka on hävittänyt kaikki teidän rahanne?”

Huokaisen ja tuijotan kattoa. Jos olen aivan rehellinen, niin aiemmin tuntemani helpotus on jo antanut tietä syvälle paniikille.

Yritän pysyä rauhallisena. ”Ehkä se ei ole niin vakavaa”, sanon lopulta. ”En tiedä, mitä avioliitollemme nyt käy, mutta jos rahasta puhutaan, niin Louishan sanoi selvittävänsä asiat. Emmekä me nyt täysin pennittömiä ole. Luottokorttini toimi vielä kampaajalla tänään. Eikä minulla ollut ongelmia ruokakaupassa ja sain autonkin tankattua. Joten se vain kuulostaa pahalta. Kaikki järjestyy kyllä.”

Evie ravistelee päätään. ”Ota pää perseestäsi. Asiat ovat huonosti. Mutta olivathan ne huonosti jo aiemminkin. Olit jumissa elämässä, jota vihaat.”

”Se ei pidä... ihan täysin paikkaansa.” Mutta heti kun sanat pääsevät suustani, tiedän, että Evie on oikeassa. Elämäni on yhtä sotkua. Inhoan miestäni. Rahamme ovat mennyttä. Ennenmin tai myöhemmin luottokortitkin lakkaavat toimimasta. Eikä minulla ole aavistustakaan, kuinka paljon käteistä tileillämme on jäljellä, jos ollenkaan. Silmäni täyttyvät kyynelistä.

”Voi Sylvia”, Evie huokaa, kun alan itkeä.

”En käsitä, kuinka olen voinut olla niin typerä”, nyhkytän. ”Louis hoiti aina kaikki sijoituksemme. Mutta minä maksoin las-
kut ja vastasin raha-asioistamme, kunnes Louis jäi eläkkeelle ja muutimme tänne. Silloin hän siirsi kaikki pankkiasiamme verkkoon, ja tuntui vain helpommalta antaa hänen hoitaa ne. Onhan hän kuitenkin kirjanpitäjä.” Kuumat kyynleet virtaavat poskilani. ”Olen täydellinen klisee. Olen yksi niistä tv:n minisarjojen typeristä naisista, jotka eivät herätä sääliä, koska sitä ajattelee salaa, että kaikki on heidän omaa syytään.”

”Se ei pidä paikkaansa.” Evie silittää käsivarttani puhuessaan.

Painan kasvot käsiini ja nyyhkytän. Sama pöytäseurue kääntyy taas katsomaan meitä. Alan nikotella. Olen aina itkenyt rumasti. Tietysti juuri sillä hetkellä komea nuori tarjoilija palaa drinkkiemme kanssa. Hän laskee ne pöydälle sanomatta sanaakaan.

Evie ojentaa minulle Cosmoni. ”Sylvia, tällä pilvellä on kulta-reunus: tämä on juuri se potku persuksiin, jota tarvitset saadaksesi elämäsi järjestykseen.”

”Potku persuksiin?” valitan samalla, kun hörpin juomaani. ”Paremminkin niskalaukaus.” Itkun vavahdukset alkavat vihdoinkin laantua ja kuivaan silmäni käsilaukusta löytämälläni nenäliinalla.

Evie ottaa käteni käsiensä väliin. Hänen tiukka otteensa yllättää minut. ”Syöpä tai ALS on niskalaukaus, tai se, kun oma lapsi on kuollut jonkin sellaisen uuden designhuumeen yliannostukseen, josta et ole ikinä kuullutkaan.”

Tuijotan ystävääni. Tiedän, että hän puhuu pojastaan, eikä hän puhu pojastaan koskaan.

Nielaisen. ”Evie, minä –”

”Sylvia, pointtini on”, Evie keskeyttää minut, ”että olet tienristeyksessä. Voit lähteä kahteen eri suuntaan. Voit joko hukkuu itsensääliin tai tarttua tilaisuuteen ja ottaa elämäsi haltuun. Antaisin mitä vain, jos saisin olla taas kuusikymmentäkolmevuotias. Sinulla on vielä niin paljon aikaa, enkä todellakaan aio antaa sinun tuhlat sitä.”

En ole koskaan kuullut hänen puhuvan näin. Se huolestuttaa minua. ”Evie, onhan sinullakin aikaa. Olet tosi nuorekas. Käytät Uberia!”

Mutta Evie vain tuijottaa pöydän pintaa. Hän taittelee lautasliinansa tiiviiksi paketiksi ja vetää kynnellä taitokset sileiksi. Sitten hän tuijottaa hetken käsiään. En ole koskaan kuullut hänen soittavan, mutta ilmeisesti hän on ollut loistava pianisti. Hänen

sormensa ovat edelleen pitkät ja sirot. Mutta iho on ohutta ja ryp-pyistä, aika on piirtänyt siihen viivansa.

”Toistaiseksi voit nukkua sohvallani. Olet juuri kokenut kau-hean järkytyksen. Mutta sen jälkeen odotan, että nouset kuin Fee-niks tuhkasta ja näytät kaikille. Lähdet vaikka maailmanympäri-matkalle. Näet Pariisin ja Argentiinan ja Uuden-Seelannin.”

Siemaisen taas drinkkiäni. ”Olen aina halunnut matkustaa”, tun-nustan. ”Louis ei koskaan halunnut. Hän vihaa lentämistä. Ja hän vihaa hotelleja. Eihän kukaan vihaa hotelleja! Kaikki ne muhkeat pyyhkeet ja pikkuruiset shampoopullot. Meidän piti matkustaa Ita-liaan Amalfin rannikolle ennen kuin muuttaisimme tänne. Mutta Louis näki painajaisen, jossa lentokoneemme syöksyi maahan, joten hän peruutti reissun. Menimme sen sijaan Jersey Shorelle.”

Pyyhkäisen hiukset kasvoiltani ja muistan, kuinka vihainen olin sinä päivänä. Olin käyttänyt kolme kuukautta italian opiske-luun. Tyttäreni Isabel auttoi minua lataamaan puhelimeen sovel-luksen. Aloin olla jo aika hyvä.

Tunnen kuinka valkohehkuinen raivo alkaa taas nostaä pää-tään. Silmäni täyttyvät uusista kyynelistä ja juon lasini tyhjäksi. Kuin käskystä tarjoilija tuo meille uudet. ”Talo tarjoaa”, hän sanoo ja hymyilee minulle. ”En kestä katsella, kun kaunis nainen itkee.” Evie nyökkää hyväksyvästi, ja tarjoilija menee pois.

Räpyttelen kyyneliä silmistäni. Tuntuu hyvältä, kun sanotaan kauniiksi. Silloinkin, kun sanojen lausuja on nuorempi kuin oma tytär ja haluaa vain saada hyvät juomar rahat. Kohotan lasini.

”Odotä”, Evie sanoo ja kohottaa omansa. ”Nostetaan malja tuleville matkoillesi. Olet vapaa nainen, jolla on terveys tallella ja passi.”

Nyökkään. Se on totta. Uusin passini Italian-reissua varten. Se on käyttämätön ja virallisen näköinen. Olen säilyttänyt passia korujeni kanssa, koska minusta on ihanaa katsella sitä silloin täl-

löin. Otan pitkän kulauksen lasistani ja alan fantasioida, sivuuttaen täysin sen tosiseikan, ettei minulla ole rahaa. Istun jumbojetissä. Minulla on ylläni sellainen rento mutta tyylikäs matka-asu, joista olen lukenut *Voguesta*: kevyt kashmirneule, Donna Karanin housut ja jalassa ballerinakengät. Goyardin laukustani kurkistaa *The New York Times*. Olen juuri suihkauttanut kosteuttavaa sprayta kasvoilleni, kaikkihan tietävät, että lentokoneen ilma kuivattaa. Lentoemäntä tuo minulle samppanjaa ja minä sanon: ”Kiitos, kultaseni.”

”Sylvia.” Evien ääni puhkaisee haaveeni ja tajuan, että lasini on jo tyhjä. Ohhoh. Viimeinen drinkki katosikin aika nopeasti. Minua huippaa hiukan.

”Oletko kunnossa?” Evie näyttää huolestuneelta. Nyökään. Olen enemmän kuin kunnossa. Aion matkustaa ympäri maailman. Oloni on upea. Oloni on ensiluokkainen. Olen vapaa.

Oksennan.

ONHAN VATSANSA SISÄLLÖN TYHJENTÄMINEN trendibaarin lattialle tietysti hyvin nuorekasta. On seuraava aamu ja makaan Evien sohvalla tuijottaen kattoon. Luojan kiitos hänellä ei ole kattotuuletinta.

Nousen varovasti istumaan. En ole ihan varma, mihin eniten sattuu – jyskyttävään päähäni vai kivistävään ristiselkääni. Vai egooni? Minua puistattaa, ja kiroan sitä tosiseikkaa, että huolimatta hälyttävän korkeasta humalan asteesta mielikuvani edellisillasta ovat edelleen nolostuttavan kokonaisina tallessa muistissani.

Aivan kuin kukaan ei olisi koskaan nähnyt ihmisen oksentavan baarissa. No, ehkä kukaan ei ollut nähnyt kenenkään minun ikäiseni tekevän niin.

”Sylvia”, Evie huutaa. Hänen kävelykeppinsä napsuu kevyesti lattialla, kun hän tulee olohuoneeseen. Hänellä on kimono-

mallinen aamutakki pyjamansa päällä. Hän näyttää aivan liian upealta siihen nähden, että olemme viettäneet edellisen illan ryy-päten. Toisaalta meidät heitettiin ulos baarista jo ennen iltakuutta, joten kaipa hän on ehtinyt levätä kunnolla.

”Evie”, vaikeroin. ”Miten on mahdollista, ettei sinulla ole kra-pulaa?”

”Olen valkoinen anglosaksinen protestantti, kultaseni. Osaan käyttää viinaa.”

Pakotan itseni istumaan suorassa ja tunnustelen Evien minulle lainaamaa silkkipyjamaa. Hän käy istumaan sohvan vieressä ole-vaan tuoliin ja avaa tv:n. Kello on vasta puoli kuusi aamulla mutta hänellä on Apple TV, joten hän löytää meille helposti jakson *Sinkkuelämää*. Alkutekstit piristävät minua aina. Alan nyökytellä päätäni rytmissä, mutta liike saa minut pahoinvoivaksi. Nouseva aurinko alkaa juuri pilkistellä verhojen lomasta.

”Miten pää jaksaa?” Evie kysyy ojentaessaan minulle lasin vettä ja kaksi Alka-Seltzer-tablettia.

”Siihen sattuu. Samoin vatsaan. Puhumattakaan nöyryytyk-sen aalloista, joka iskevät vasemmalta ja oikealta.” Pudotan table-ttit lasiin ja katson, kun vesi alkaa poreilla.

”Sinulla oli hyvä syy upottaa murheitasi. Portsarikin oli samaa mieltä.”

Säpsähdän. Jessus. En edes tiennyt, että Bocassa on portsa-reita, mutta niin vain sellainen ilmestyi heti, kun olin oksentanut. Hän kantoi minut ulos, jotta tarjoilija ja ravintola-apulainen pää-sisivät siivoamaan.

”Hän oli kyllä mukava”, myönnän.

Evie painaa *Sinkkuelämän* pauselle, katsoo minua ja nyökkää. ”Hän kiidätti sinut ulos kuin prinsessan. En voi uskoa, että hän tiesi Belindan.”

”Tiedän”, sanon ja muistelen, kuinka humalaisessa häpeä-

tokkurassani kerroin portsarille kaiken. Sillä aikaa, kun Evie tilasi meille Uberia, mies istui kanssani kiltisti ajotien reunassa ja sanoi, että hän oli nähnyt Belindan siellä aiemmin, etsimässä miehiä.

Evie ravistelee päätään. ”Voi Belindan miesparkaa. Olen yrittänyt vähän kuulostella, pettikö hän miestään jo ennen kuin tämä sai Alzheimerin.”

”Sinä ja Henryhän tutustuitte heihin jo silloin, kun he olivat vasta muuttaneet tänne. Olivatko he mielestäsi onnellisia?”

”Vaikea sanoa. Edward oli vähän sellainen mahtailija, ja Belinda oli aina Belinda. Botoxia ja tissejä.”

Evie ja minä istumme hetken vaiti. Yhtäkkiä säälin Belindaa ja häpeän itseäni. On varmaan hirveää nähdä oman aviomiehensä kärsivän sillä tavalla. Olisiko minun pitänyt auttaa heitä enemmän? Olisiko minun pitänyt olla kiinnostuneempi heistä? Sen sijaan, että ajoin Belindan ulos asunnosta, olisiko minun pitänyt viedä hänet sivummalle ja sanoa myötätuntoisella mutta lujalla äänellä: ”Belinda, vaikka se ei oikeutakaan tekoasi, niin tiedän, että suret oman miehesi sairautta ja juuri siksi menit sänkyyn minun mieheni kanssa”? Mitä Jeesus olisi tehnyt? Olen tosin juutalainen. Mutta niinhän Jeesuskin oli.

Evie tuntuu lukevan ajatukseni. ”Sylvia”, hän aloittaa. ”Belindalla on ehkä nyt vaikeaa. Mutta ei hän mitään vapaakorttia saa sen takia. Hän ei saa tehdä ihan mitä huvittaa vain, koska hänen miehensä on sairas. Eikä mikään muuta sitä tosiseikkaa, että Louis petti sinua. Sinun täytyy nyt pysyä tiukkana ja jatkaa eteenpäin.”

Huokaan. Tiedän, että hän on oikeassa. ”Voidaanko kuitenkin ensin katsoa tämä jakso loppuun?”

Evie napsauttaa kaukosäädintä. *Sinkkuelämää* lähtee taas pyörimään. Siirrämme omat elämämme hetkeksi taka-alalle ja uppoudumme kuuntelemaan, kun Carrie, Samantha, Miranda ja Charlotte keskustelevat cunnilinguksesta brunssilla.

Luku 3

Lähdin Evien luota ja istun nyt asuntomme lattialla sängyn vieressä – en vain kerta kaikkiaan pysty istumaan sängyllä – ja tuijotan korurasiassa olevaa passiani. Tuon sen aivan nenäni eteen. Rakastan sen tuoksua. Niin tuore ja uusi. Työnnän korurasian ja passin suureen olkalaukkuun ja suljen vetoketjun. Suuri matkalaukkuni on avoimena vieressäni lattialla. Olen pakannut jo melkein kaiken, ja nyt yritän käydä läpi aikakauslehtiäni. Säilytän niitä laatikossa sängyn vieressä. *Vogue, Town & Country, Elle, W* ja sekalainen kokoelma eurooppalaisia muotilehtiä. Minusta on ihanaa uppoutua selailemaan lehtien kiiltäviä sivuja. Joskus katselen niitä suurennuslasin kanssa. Louisilla oli aina tapana naureskella sille. Käyn pinon läpi ja valitsen viisi suosikkilehteäni. Siirrän ne matkalaukkuun ja jatkan pakkaamista. Paljon muuta tekemistä ei olekaan. Hankkiuduin eroon suurimmasta osasta talvivaatteitani Bocaan muuton yhteydessä, koska tiesin, että asunto olisi paljon pienempi kuin vanha talomme. Ja kuka edes tarvitsee huiveja ja hanskoja ja talvitakkeja Floridassa? Isabel ja Bunny – Izzyn anoppi – saivat ottaa mitä halusivat, loput lahjoitin naisten turvakodille.

Hmm. Onkohan pohjoisessa jo kylmä? Siristän silmiäni ja saatan melkein nähdä aprikoosinsävyisten puunlehtien lepattavan syystuulussa. Ikävöin mukavaa paksua neulettakkiani, ja olen

juuri tarkistamassa Connecticutin säätä puhelimestani, kun siihen kilahtaa tekstiviesti. Se on Louisilta.

Haittaako jos tulen vähän etuajassa?

Rypistän otsaani. Olin pyytänyt, että hän pysyisi poissa kello yhdestä neljään. Sen olisi pitänyt onnistua helposti, koska hänellä oli joka viikko siihen aikaan tennismatsi, jonka jälkeen hänellä oli tapana mennä oluelle kavereidensa kanssa. Mutta vilkaistessani kelloa näen, että se on vasta varttia yli kaksi.

Kirjoitan takaisin:

Kuinka etuajassa?

Hän vastaa välittömästi.

Nyt?

Ärtymys nostaa päätään sisälläni. En vastaa heti. Seuraava tekstiviestin kilahdus. Olen oven takana.

Puren hampaita yhteen ja nousen ylös. Kävelen energisesti asunnon läpi ja menen etuovelle. Avaan sen. Louisilla on kädessä suuri kimppu tulppaneja. ”Hei.”

Nostan kädet puuskaan. ”Mitä tennismatsillesi tapahtui?”

”Jätin sen väliin. Menin sen sijaan pitkälle kävelyille ja ajattelin, kuinka paljon rakastan sinua.” Hän ojentaa kimppua minulle. ”Suosikkikukkiasi.”

Tuijotan upeita kukkia. Ne näyttävät kalliilta. ”Luulin, että olemme pennittömiä.”

”Varastin ne hautaustoimiston edestä.”

En voi olla nauramatta. Louis on aina ollut hauska. Hän katsoo minua suoraan silmiin. ”Olen niin kauhean pahoillani, Sylvia. Ihan kauhean pahoillani.”

”Sinä et voi vain tuoda kukkia ja odottaa, että kaikki on sillä taas järjestyksessä.”

”Mitä muutakaan minä voin tehdä? Ryöstää kultakaupan? Tyhjentää tryffelihyllyt?”

”Voi Louis. Tämä ei ole nyt sellainen juttu, jonka voisi kuitata kukilla, koruilla ja tryffeleillä.”

Louis vaihtaa painoa jalalta toiselle. Tajuan, että hän seisoo edelleen käytävässä, joten astun sivuun päästääkseeni hänet sisään asuntoon. Kun olen sulkenut oven, seisomme hetken neuvottomina eteisessä. Lopulta ojennan käteni ja otan kukat. ”No, ei anneta näiden mennä hukkaan.” Menen keittiöön laittaakseni ne maljakkoon.

Louis seuraa minua.

”Oletko ihan oikeasti pakannut tavarasi?”

Nyökkään. Hän huokaa raskaasti. ”Majailletko nyt Evien luona?”

Nyökkään uudelleen. Louis katsoo minua. ”Eli käytännössä ostin kukkia itselleni?”

Kohautan olkapäitäni. ”Kaipa minä voin ottaa ne mukaan Evielle.”

”Kuinka paljon hän vihaa minua?”

”Jos se yhtään lohduttaa, niin en usko, että hän on koskaan todella pitänyt sinusta.”

Hän hymyilee surullisesti. ”Tiedän. Mutta miksei? Kaikkihan minusta pitävät.”

Se on totta. Louis on juuri sellainen ihminen. ”Hän varmaan-kin tiesi, että meidän juttumme ei toimi.”

Louis pudistaa päätään ja painaa käden sydämelleen. ”Sylvia, se ei ole totta. Rakastan sinua. Olen rakastanut sinua neljäkymmentäkolme vuotta, joka ikinen päivä.”

”Olemme olleet naimisissa vasta neljäkymmentäyksi vuotta.”

”Niin, mutta sitä ennen seurustelimme kaksi vuotta.”

Hän näyttää voitonriemuiselta. Kohotan toista kulmakarvaani. Hänen äänessään on intohimoa, jota en ole kuullut pitkään aikaan.

”Miten voin hyvittää sinulle tämän? En nimittäin aio antaa periksi. Olet minulle kaikki kaikessa. Tiedän, että mokasin. Luu-

lin tekevänä hyvän peliliikkeen niiden sijoitusten kanssa ja pääsevänä yllättämään sinut, mutta se olikin katastrofi, ja pelästyin. Minun olisi pitänyt kertoa sinulle totuus. Sen sijaan yritin korjata kaiken niin, ettet saisi tietää, ja se johti vielä pahempaan erehdykseen. Olin Belindan kanssa vain kerran. Se oli hetken hulluutta.”

Seison edelleen keittiössä ja pitelen kiinni työtason reunasta. Louis on sanonut kaiken, mitä haluaisin kuulla. Hän kuulostaa kiihkeältä ja rehelliseltä. Päässäni pyörii.

Louis astuu lähemmäs ja ottaa varovasti käteni omiensa väliin. ”En ole idiootti, Sylvia. Tiedän, ettet ole onnellinen täällä. Minä taivuttelin sinut lähtemään tänne. Minä ihan totta luulin, että täällä olisi mahtavaa. Että sinä rakastaisit tätä.”

”Mutta minähän sanoin ihan suoraan, etten halua asua täällä.”

”Luulin, että muuttaisit mielesi, kun pääsisit kokeilemaan tätä paikkaa.”

”Miksi peruutit Italian-matkamme?”

”Mitä tarkoitat?”

”Tiesit, kuinka kovasti halusin lähteä. Tiesit, kuinka paljon olin suunnitellut sitä. Mutta sinä peruutit sen ikään kuin se olisi ollut täysin merkityksetön pikkuasia.”

Louis näyttää hämmentyneeltä. ”Miksi me siitä puhumme?”

”Koska se matka Italiaan on vertauskuva kaikesta, mitä on tapahtunut. Minä olen sinun elämässäsi pelkkä sivujuonne, jota ei tarvitse ottaa huomioon, ja sinä teet mitä huvittaa. Toimit selkäni takana ja hävisit rahamme. Petit minua. Nyt tietysti sanot kaikki oikeat asiat. Mutta miten minä muka voisin uskoa mitä sanot?”

Louisin leukaperät nykivät hieman. Hän avaa suunsa ja sitten sulkee sen. Tunnen säpsähtäväni.

Onko hän –

Onko hän *vihainen* minulle?